

یادداشت حجت الاسلام پناهیان:

بخش باثبات زندگی ما

زندگی مانند امواج آب دریا، بی‌قرار است و جزر و مدهای فراوان دارد. اسکله‌ها در کنار آب‌های موج، ثبات و قرار را به ارمغان می‌آورند، آنگاه می‌توان وارد دریا شد و یا در ساحل امنی مستقر گردید. زندگی مانند پرده‌های بادبان‌ها همیشه در معرض بادهای گوناگون به این سو و آن سو می‌روند؛ این عمود بادبان است که پرده‌ها و نوسانات آنها را نگه می‌دارند و از بادهای نابودکننده، «حرکت» تولید می‌کنند. اینکه فرموده‌اند نماز عمود خیمه دین است در واقع به این معناست که نماز عمود خیمه زندگی است. زندگی بدون نماز، پارچه مجاله شده روی زمین افتاده‌ای است که کمترین فایده را خواهد داشت؛ نه سایبان می‌شود و نه کسی را در خود پناه می‌دهد. بخش باثبات زندگی ما به دلیل نظم زمانی و تکرار دائمی آن و اتصال به معبود، نماز است. اگر عمود خیمه زندگی خود را محکم کنید، اسکله‌ای مستحکم در کنار موج‌ترین دریاها ساخته‌اید و عمود باثباتی در مقابل سهمگین‌ترین بادها به دست آورده‌اید. بدون نماز، پارچه زندگی، سرپناهی برای هیچ‌کس نخواهد بود و از طوفان‌ها و فراز و نشیب‌های زندگی در امان نخواهد بود. حالا اگر نماز را به‌وقت نخوانیم، این عمود را از فولادی محکم تهیه نکرده‌ایم، بلکه از نی نازک و شکننده‌ای استفاده کرده‌ایم که نمی‌تواند نقش خود را درست ایفا کند.

رسول خدا(ص) فرمودند: مَثَلُ نَمَازٍ، مَثَلُ سِتُونِ خَيْمَةٍ اسْت؛ اگر ستون محکم باشد، طناب‌ها و میخ‌ها و چادر کارایی دارند، اما اگر ستون بشکند، نه طنابی به کار می‌آید و نه میخی و نه چادری؛ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص: مَثَلُ الصَّلَاةِ مَثَلُ عَمُودِ الْفُسْطَاطِ إِذَا ثَبَتَ الْعَمُودُ نَفَعَتِ الْأَطْنَابُ وَالْأَوْتَادُ وَالْغِشَاءُ وَإِذَا انْكَسَرَ الْعَمُودُ لَمْ يَنْفَعْ طَنْبٌ وَلَا وَتْدٌ وَلَا غِشَاءٌ (کافی، ج ۳، ص ۲۶۶)

